

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený X
státní příslušnost Ruská federace
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
se sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2025, č. j. OAM-281/ZA-ZA10-P15-R2-2022-II.,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2025, č. j. OAM-281/ZA-ZA10-P15-R2-2022-II., se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 270 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2025, č. j. OAM-281/ZA-ZA10-P15-R2-2022-II., kterým bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť adekvátně nevypořádává jím uplatněnou argumentaci. Shrnul, že o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen „ČR“) žádal společně se svou matkou, neboť byl v době jejího podání nezletilý. Žalobcova matka se v Rusku účastnila demonstrace poté, co Rusko napadlo Ukrajinu, aby vyjádřila sounáležitost s napadenou zemí. Matka rovněž pracovala X, kde se setkala s propouštěním zaměstnanců, kteří vystupovali protirežimně. Vyhodnotila, že nemá smysl v zaměstnání ani ve vlasti setrvávat a zemi i s žalobcem opustila. Vyjádřila rovněž obavy, že na ruskou frontu na Ukrajině bude poslán nejen žalobce, ale i ona, jelikož je X. Žalobce se následně k důvodům jejich žádosti o mezinárodní ochranu vyjádřil v obdobném duchu a potvrdil matčinu výpověď.
3. Žalobce dále namítal, že po zrušení negativního rozhodnutí žalovaného soudem založil do správního spisu svůj povolávací rozkaz, přičemž tento důkaz v napadeném rozhodnutí žalovaný zcela opomněl a nijak se s ním nevypořádal, v čemž žalobce spatřoval rozpor s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“). Jako rozpornou s ustanovením § 36 odst. 1 s. ř. vnímal žalobce i skutečnost, že ve správním řízení nebylo vydáno usnesení, ve kterém by žalovaný stanovil žalobci lhůtu k vyjádření k podkladům k rozhodnutí.
4. Nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí tkví podle žalobce i v tom, že žalovaný nepovažoval jeho jednání za protirežimní činnost. Žalobce se opakovaně vyjadřoval, že nesouhlasí s porušováním lidských práv v Rusku, s potlačováním protiválečných postojů ani se samotnou válkou na Ukrajině, přičemž takové jednání je v jeho domovské zemi trestáno i odnětím svobody. Žalobce si osvojil hodnotový systém ČR, kde dlouhodobě žije, a nemůže proto s postupy Ruské federace souhlasit. Bedlivě sleduje dění na Ukrajině, obává se, že bude povolán, aby bojoval za ruské hodnoty, které se mu přičí. Pokud by v domovském státě nástup k výkonu branné povinnosti odmítl, hrozil by mu postih ohrožující jeho zdraví nebo i život. Žalobce doplnil, že považuje-li ČR jednání Ruska za terorismus, není zřejmé, proč by takový režim ČR chtěla podporovat tím, že do země navrátí další bojeschopné osoby. Žalobce a jeho matka mají příbuzné na Ukrajině, odmítají útočit na tamější obyvatelstvo a současně nasazovat svůj život. Vzhledem k nedostatku profesionálních vojáků už Ruská federace běžně do přímých bojů nasazuje i brance. I za předpokladu, že by žalobce nemusel bojovat přímo, byl by nucen sloužit v armádě státu, který páchá válečné zločiny, přičemž za odeprání takové vojenské služby mu hrozí trest. Žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul dosavadní průběh azylového řízení a právní názor, jímž ho Městský soud v Praze zavázal pro opětovné rozhodnutí ve věci. Dle žalovaného žalobce pouze polemizuje se závěry v napadeném rozhodnutí, aniž by reagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí nebo měl pro svoje argumenty oporu v hmotném právu. Žalovaný zdůraznil, že se s pokyny soudu pro nové rozhodnutí vypořádal důkladně a obavám žalobce z nuceného nástupu do ruské armády se v napadeném rozhodnutí věnoval na podkladu

informací o zemi původu, ze kterých bylo zřejmé, že Rusko umožňuje výkon náhradní vojenské služby a tato je běžně podstupována. Také konstatoval, že obavy matky, na které žalobce odkazoval, nejsou pro žalobcův azylový příběh z hlediska zákona o azylu relevantní.

6. Žalovaný konstatoval, že cílem žalobcovy žádosti byla pouze legalizace jeho pobytu na území ČR, když žádné z jeho tvrzení ani informací ve správním spise nenasvědčuje tomu, že by měl být v Rusku pronásledován nebo by mu tam hrozila vážná újma. Ve zbytku odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

7. Žalobce se svou matkou podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 3. 2022. K této poskytl dne 16. 3. 2022 údaje žalobcova matka, protože žalobce byl v té době ještě nezletilý. Matka uvedla, že žalobce je státním příslušníkem Ruské federace, je ruské národnosti, dorozumí se rusky a je pravoslavným křesťanem. Nikdy nebyl politicky aktivní, nezúčastnil se žádných politických akcí. Žalobcova matka se dne 27. 2. 2022 zúčastnila protiválečné akce v X. Žalobce ve své vlasti naposledy pobýval v X v bytě, který vlastní jeho matka. Z Ruska společně odjeli dne X, do ČR pak přicestovali dne X přes Dubaj na základě cestovního dokladu a schengenského víza vydaného Řeckem. V rámci EU žalobce dříve pobýval v Řecku a v ČR, rovněž na základě řeckého víza. O mezinárodní ochranu v minulosti nežádal. Je zdravý, nemá žádná zdravotní omezení. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu žalobcova matka uvedla, že žalobce v Rusku problémy neměl, vlast opouštěli kvůli jejím problémům. Ty by mohly spočívat v pronásledování z důvodu její účasti na protiválečné akci v X, jejíž účastníci byli nahráváni, pomocí technologie rozpoznávání obličejů identifikováni a policie je přicházela zadržovat i do jejich domovů. Žalobcova matka také podpořila svou vedoucí v zaměstnání, která byla propuštěna pro své názory. Matka odcestovala den po propuštění své vedoucí, chtěla si vzít neplacené volno, ale to jí vedení X nepovolilo a oznámilo jí, že buď sama podá výpověď, nebo bude rovněž propuštěna. Co se týká žalobce, absolvoval v Rusku zdravotní prohlídku a byl uznán schopným vojenské služby. Matka se domnívala, že by měl být povolán na podzim 2022, neboť v době poskytnutí údajů byl ještě nezletilý. Žalobce ale nechce absolvovat vojenskou službu, protože nesouhlasí s válkou. Kdyby měl bránit svoji zemi nebo by se jednalo o standardní vojenskou službu, tak by ji vykonal, ale za této situace, kdy Rusko útočí, sloužit nechce.
8. Matka žalobce v době jeho nezletilosti nesvolila k provedení samostatného pohovoru s žalobcem, protože on v Rusku problémy neměl a v té době mu tam ani nic nehrozilo. Z Ruska odcestovali kvůli ní. Ohledně žalobce uvedla, že jej chce přihlásit do školy, aby si dokončil vzdělání. Jeho otec se nachází v Norsku a přispívá na výživu, jinak se však v žalobcově životě neangažuje.
9. S žalobcem byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 7. 6. 2022. Žádal o mezinárodní ochranu právě v ČR, protože tu jsou hodní a dobří lidé a může zde být užitečný. Z Ruska odjel se svou matkou dne X, protože ruský prezident napadl Ukrajinu. V Rusku neměl problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami a ani nebyl trestně stíhán, ale problémy mu tam přesto hrozí, neboť je tam totalita. Žalobce nesouhlasí s politikou a agresí Ruska. Dne X obdržel předvolání z vojenské správy, aby se dostavil k absolvování základní vojenské služby. Předvolání bylo doručeno do poštovní schránky u bytu v X, ve kterém je hlášený. Ohledně předvolání ho dále nikdo nekontaktoval, on sám se

na vojenské komisařství neobrátil, nepověřil k tomu ani nikoho jiného. Žalobce nesouhlasí s tím, že by měl jít bojovat, je proti veškerému násilí a v Rusku se člověk nesmí vyjadřovat proti ničemu, je tam obecně špatná situace. Na Ukrajině má příbuzné. Pokud by bojovat nešel, mohl by skončit ve vězení. Neví, jestli by se plnění základní vojenské služby na území Ukrajiny týkalo zrovna jeho. V případě návratu do Ruska se obává, že by znovu dostal předvolání, a poté by ho buď poslali na běžnou vojenskou službu, nebo do války. Pokud by nebyla válka na Ukrajině, tak by na základní vojenskou službu nastoupit nemusel, dostal by totiž odklad kvůli studiu na vysoké škole, pak by uvažoval o alternativní vojenské službě. Nikdy nebyl politicky aktivní, neúčastnil se žádného mítinku nebo podobné akce. Při vycestování z Ruska se s problémy nesetkal. Důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu jsou pro žalobce spojené s vojenskou službou. V ČR zatím nestuduje ani nepracuje. Dálkově složil závěrečné zkoušky na své škole v Rusku, vysvědčení ještě nemá. Žádné další okolnosti žalobce k žádosti doplnit nechtěl.

10. Žalovaný poté vydal dne 14. 12. 2023 rozhodnutí č. j. OAM-281/ZA-ZA10-VL14-2022-II., kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana. Žalobce se bránil žalobou.
11. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 5. 2024, č. j. 19 Az 2/2024-25 (dále jen „zrušující rozsudek“), rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Soud ve zrušujícím rozsudku žalovaného zavázal, aby v dalším řízení důkladněji posoudil žalobcovy obavy z nástupu na základní vojenskou službu a hrozbu přímého zapojení do válečného konfliktu s Ukrajinou. Žalovaný měl v dalším řízení rovněž shromáždit dostatečné množství podkladů týkajících se výkonu základní vojenské služby v Rusku a podmínek, za kterých může během tohoto výkonu dojít k nasazení v přímém boji na Ukrajině. Žalovaný měl takto učinit ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, ze kterého vyplývá, že i základní vojenská služba může za určitých okolností představovat důvod pro udělení mezinárodní ochrany, a to konkrétně tehdy, pokud by její výkon měl znamenat účast žadatele na válečných zločinech, zločinech proti lidskosti, jiných vážných nepolitických zločinech nebo činech, které jsou v rozporu se zásadami a cíli Organizace spojených národů (dále jen „OSN“). Žalovaný měl rovněž vyhodnotit, jaká sankce žalobci hrozí pro případ, že nástup na základní vojenskou službu odmítne. Soud žalovanému rovněž uložil, aby se zabýval azylovým příběhem žalobcovy matky ve vztahu k obavám žalobce.
12. Žalovaný následně do právního spisu založil tyto podklady: Informace OAMP – Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, Stav: duben 2025, ze dne 15. 4. 2025; Informace OAMP – Ruská federace – Návraty občanů Ruské federace do vlasti, Krátkodobé a dlouhodobé vycestování, zacházení ze strany státních úřadů, přístup ke státním službám a dokumentům ze dne 5. 3. 2025; Informace OAMP – Ruská federace – Základní vojenská služba, Náhradní civilní služba ze dne 28. 1. 2025.
13. Seznámení s podklady bylo naplánováno na 5. 6. 2025, o čemž byl právní zástupce vyrozuměn dne 19. 5. 2025. Žalobce ani jeho zástupce se k úkonu nedostavili.
14. Následně žalovaný dne 23. 9. 2025 vydal napadené rozhodnutí, č. j. OAM-281/ZA-ZA10-P15-R2-2022-II, kterým mezinárodní ochranu žalobci neudělil.
15. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce nikdy nebyl politicky aktivní, nikdy se neúčastnil žádných politických akcí, což je i s ohledem na odchod z Ruska před dovršením zletilosti vyloučeno. V Rusku neměl žádné problémy se státními orgány

nebo bezpečnostními složkami. Žalobce uvedl, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu byla obava spočívající v odvodu na základní vojenskou službu. Rovněž nezmínil ani jakoukoli diskriminaci své osoby zapříčiněnou taxativně vymezenými důvody podle § 12 písm. b) zákona o azylu a ani žádné jiné konkrétní problémy, které by měl s ruskými orgány či bezpečnostními složkami. V úvahu vzal žalovaný i protirežimní činnost matky žalobce, přičemž konstatoval, že nebyla-li její aktivita vyhodnocena jako azylově relevantní ani při posouzení její vlastní žádosti o mezinárodní ochranu, nemůže mít vliv ani na vyhodnocení azylového příběhu žalobce.

16. Žalovaný dále shrnul obsah Informace OAMP k základní vojenské službě. Z této mimo jiné vyplynulo, že povolání k vojenské službě musí být doručeno proti podpisu adresáta, aby bylo účinné. Dokud povolání není řádně doručeno, nemůže být adresát sankcionován za vyhýbání se své povinnosti. Za nenastoupení k vojenské službě a její jiná maření hrozí v Rusku sankce ve správně- i trestněprávní rovině, nejčastěji v podobě pokut, uložení trestu odnětí svobody je ovšem možné. Pro náboženské či jiné morální přesvědčení lze žádat o možnost náhradní vojenské služby. V napadeném rozhodnutí žalovaný neshledal, že by samotný výkon základní vojenské služby v Rusku mohl ve vztahu k osobě žadatele představovat zásah do jeho základních práv a svobod nebo jiným způsobem založit pronásledování jeho osoby. Úprava základní vojenské služby ani sankcí za její maření totiž není nepřiměřená, naopak je srovnatelná s úpravami v jiných zemích.
17. Co se týče pravděpodobnosti, s jakou by žalobce mohl být v rámci výkonu povinné vojenské služby nucen jít bojovat na území Ukrajiny, uvedl žalovaný, že bojeschopné osoby odvádělo Rusko na ukrajinskou frontu na základě částečné mobilizace vyhlášené v roce 2022, která, ačkoli nebyla ještě oficiálně ukončena, již od roku 2023 neprobíhá. Tato mobilizace se také měla týkat pouze osob z ruských vojenských záloh, nikoli jedinců, kteří tou dobou vykonávají základní vojenskou službu. Nadto Rusko v současné době řeší nedostatky ve svých řadách uzavíráním kontraktů s vojáky z cizích zemí. Z těchto informací žalovaný dovozoval závěr, že je jednoznačně vyloučeno, aby byl žalobce nedobrovolně poslán na Ukrajinu jako voják v základním výcviku a že se nasazení v bojích rozhodně nemusí obávat. K tomu žalovaný dodal, že žalobce si dosud povolávací rozkaz osobně nepřevzal, a ten proto není považován za doručený. V takovém případě žalobce podle zákonné úpravy nemůže být sankcionován za vyhýbání se výkonu své povinnosti.
18. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul, z jakých podkladů ve svých úvahách vycházel, konkrétně ze tří Informací OAMP o zemi původu, z výpovědi žalobce a dokumentu s povoláním žalobce k základní vojenské službě, který do správního spisu založila jeho matka jakožto tehdejší zákonná zástupkyně. Doložené potvrzení o studiu žalobce žalovaný ve svých úvahách v potaz nebral, protože skutečnost, že začal v ČR studovat, nemá na jeho azylový příběh žádný vliv.
19. Když žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu, přistoupil k hodnocení možnosti udělit žalobci doplňkovou ochranu ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobce není ohrožen vážnou újmu vykonáním trestu smrti, když se neprovinil činem, za který by tento trest mohl být uložen. Nadto je v zemi dlouhodobé moratorium na jeho výkon. Žalobce dle žalovaného není ohrožen ani mučením či jiným krutým zacházením v zemi původu, neboť pouhá možnost takového jednání ze strany státu bez přiměřené míry pravděpodobnosti nepředstavuje porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“). Samotný výkon vojenské služby nelze vnímat jako vážnou újmu, neboť jde o základní státoobčanskou povinnost. Žalovaný připustil, že Rusko není režimem s nejvyšším

stupněm demokracie, ale nastavení podmínek základní vojenské služby je srovnatelné s úpravami v jiných státech a sankce za neplnění nebo jiné maření nejsou nepřiměřené, když ve většině případů vyhýbající se osobě hrozí pouze peněžitá pokuta. Žalovaný se rovněž odkazoval na svou argumentaci použitou již u azylových důvodů, že nasazení žalobce do bojů na Ukrajině se v současnosti nejvíce pravděpodobně, protože částečná mobilizace již není vykonávána a žalobce navíc ani nepatří ke skupině osob, kterých by se měla týkat.

20. Žalovaný vyloučil i možnost, že by žalobce byl nucen participovat na páchání válečných zločinů, neboť jeho nasazení na Ukrajině vůbec nehrozí. A i za předpokladu, že by žalobce do bojů nasazen byl, páchání válečných zločinů vyžaduje volní složku, tedy žalobce by musel mít úmysl takový zločin podle mezinárodního práva spáchat. Samotný fakt, že se zapojí do válečného konfliktu, ve kterém k takovému jednání dochází, nepředstavuje spáchání takového zločinu. Napadené rozhodnutí se vypořádalo i s možností, že by žalobce na území domovského státu mohl být ohrožen svévolným násilím jako civilista. Ukrajinské obranné výpady na ruském území jsou pouze ojedinělými bezpečnostními incidenty, které ohrožení relevantní z hlediska zákona o azylu nepředstavují.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
22. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
23. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
24. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
25. Podle ustanovení čl. 2 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro

uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (přepřacované znění) (dále jen „kvalifikační směrnice“) pro účely této směrnice se rozumí „uprchlíkem“ státní příslušník třetí země, který se v důsledku oprávněných obav před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů nachází mimo zemi své státní příslušnosti a je neschopen přijmout, nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu dotyčné země, nebo osoba bez státní příslušnosti, která se ze stejných shora uvedených důvodů nachází mimo zemi svého dosavadního pobytu, která vzhledem ke shora uvedeným obavám se tam nechce nebo nemůže vrátit a na kterou se nevztahuje článek 12.

26. Podle ustanovení čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice za pronásledování ve smyslu odstavce 1 mohou být mimo jiné považována tato jednání (...), e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2.
27. Podle ustanovení čl. 10 odst. 1 kvalifikační směrnice při posuzování důvodů pronásledování přihlíží členský stát k těmto hlediskům (...) e) pojem politických názorů zahrnuje zejména zastávání názorů, myšlenek nebo přesvědčení ohledně potenciálních původců pronásledování uvedených v článku 6 a jejich politik nebo postupů, bez ohledu na to, zda žadatel podle dotyčných názorů, myšlenek nebo přesvědčení jednal.
28. Podle ustanovení čl. 10 odst. 2 kvalifikační směrnice při posuzování otázky, zda má žadatel odůvodněnou obavu z pronásledování, není důležité, zda žadatel skutečně má rasové, náboženské, národnostní, sociální nebo politické charakteristické rysy, které vedou k pronásledování, jestliže původce pronásledování tyto rysy žadateli připisuje.
29. Podle čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti jsou vyloučeni z postavení uprchlíka, existují-li závažné důvody se domnívat, že a) se dopustili zločinu proti míru, válečného zločinu nebo zločinu proti lidskosti ve smyslu mezinárodních dokumentů obsahujících ustanovení o těchto zločinech; b) se dopustili vážného nepolitického zločinu mimo zemi svého azylu dříve, než byli uznáni uprchlíkem, tj. před vydáním povolení k pobytu na základě přiznání postavení uprchlíka. Za vážné nepolitické zločiny lze považovat zvláště kruté činy, přestože byly údajně spáchány s politickým cílem; c) jsou vinní činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN uvedenými v preambuli a v člancích 1 a 2 Charty OSN.
30. Žalobce předně namítal, že dne 19. 10. 2025 zaslal žalovanému svůj povolávací rozkaz, aby byl jako důkaz založen do spisu, ale žalovaný ho vůbec nevzal v potaz, ačkoli vydal napadené rozhodnutí až 21. 10. 2025. Nadto ve správním řízení žalovaný nevydal usnesení, kterým by žalobci stanovil lhůtu k vyjádření se k podkladům. Takový postup považoval žalobce za nezákonný.
31. Soud zjistil, že podání nadepsané jako „vyjádření“, v němž žalobce stroze sděluje, že dokládá povolávací rozkaz do armády, je opravdu datováno dnem 19. 10. 2025 a je založeno spolu s přílohou, tedy povolávacím rozkazem, ve správním spise. Ze správního spisu ale rovněž vyplývá, že předmětné podání došlo žalovanému až dne 21. 10. 2025. Napadené rozhodnutí pak bylo vydáno již 23. 9. 2025, přičemž právní moci nabylo dne 21. 10. 2025.

32. Žalobci tak nelze dát za pravdu, když tvrdí, že zaslání povolávacího rozkazu předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Ve skutečnosti den vydání rozhodnutí a den doručení vyjádření žalovanému správnímu orgánu dělí téměř jeden měsíc.
33. Ustanovení § 36 odst. 1 s. ř., k jehož porušení mělo dle žalobce postupem žalovaného dojít, zní: Nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.
34. Vydáním správního rozhodnutí se pro účely zákona o azylu rozumí předání písemné výzvy k převzetí rozhodnutí podle § 24a odst. 1 zákona o azylu k poštovní přepravě nebo jinak k doručení; na rozhodnutí se tato skutečnost vyznačí slovy „Výzva vypravena dne“. Výzva k převzetí napadeného rozhodnutí byla vypravena, a tedy rozhodnutí bylo vydáno, dne 23. 9. 2025 (č. l. 406 ve správním spise). Hledisko nabytí právní moci ve vztahu k § 36 odst. 1 s. ř. nehraje žádnou roli, když i bez bližšího výkladu je z textace ustanovení zřejmé, že navrhopat důkazy a činit jiné návrhy lze pouze do vydání rozhodnutí. Žalobcovo vyjádření datované k 19. 10. 2025 bylo žalovanému doručeno až dne 21. 10. 2025, tedy bylo nejen sepsáno, ale především doručeno žalovanému až po vydání napadeného rozhodnutí.
35. Žalovaný tedy pro výše uvedené důvody nemohl postupovat ani v rozporu s § 68 odst. 3 s. ř., když důkaz příložený k předmětnému vyjádření v době rozhodování neměl k dispozici a o jeho existenci nemohl vědět, protože žalobce úmysl ho doložit žádným způsobem neavizoval. Soud podotýká, že i za předpokladu, že by žalobce doručil své vyjádření žalovanému včas, nebyl by důkaz v podobě povolávacího rozkazu schopen zásadním způsobem ovlivnit závěry napadeného rozhodnutí, když žalovaný jeden z povolávacích rozkazů k základnímu vojenskému výcviku (doložený již dříve žalobcovou matkou) ve své argumentaci zvažoval. Žalovaný si tedy byl vědom, že se ruské orgány pokusily žalobce k plnění branné povinnosti vyzvat. Soudu není zřejmé, jakou jinou skutečnost, než že žalobce byl v Rusku povolán k výkonu vojenské služby, chtěl žalobce dalším povolávacím rozkazem dokazovat.
36. Pokud jde o námitku žalobce, že nevydání usnesení, jímž mu žalovaný měl stanovit lhůtu k vyjádření, je rovněž porušením § 36 odst. 1 s. ř., poukazuje soud opět na znění tohoto ustanovení. Z toho se podává, že správní orgán může účastníkům stanovit lhůtu k učinění jejich návrhů, ale postupovat tak nemusí. Tím spíše lhůtu nemusí stanovovat usnesením, když takovou formu pro tyto případy zákon neukládá (srov. 76 odst. 1 s. ř.). Komentář ke správnímu řádu pak jako příklad, kdy lhůta nemusí být stanovena usnesením, uvádí právě situaci, kdy je účastníkovi správního řízení doručeno vyrozumění o možnosti seznámit se s obsahem správního spisu, ve kterém je mu k vyjádření pro případ, že se k úkonu osobně nedostaví, rovnou stanovena lhůta (JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHDALO, David (2023). Správní řád, 7. vydání. C. H. Beck. str. 299). Taková situace nastala ve správním řízení žalobce, když ho ve vyrozumění ze dne 19. 5. 2025 žalovaný vyzval, aby případné další podklady pro vydání rozhodnutí nebo doplnění skutečností učinil do 5. 6. 2025 (č. l. 358 ve správním spise). Soud proto konstatuje, že ačkoli žalovaný nevydal zvláštní usnesení, kterým by žalobci stanovil lhůtu k vyjádření, neporušil tím ustanovení § 36 odst. 1 s. ř., protože takovou povinnost neměl. Současně byl žalobce řádně k doplnění vyzván, přičemž mu k tomu byl dán i časový rámecek, který ale nedodržel, aniž by se na žalovaného obrátil s žádostí o prodloužení lhůty k vyjádření. Postup žalovaného byl v souladu se zákonem.

37. Žalobce dále brojil proti závěru žalovaného, že nevykonával v zemi původu protirežimní činnost, zdůraznil, že nesouhlasí s porušováním lidských práv v Rusku ani s ruskou agresí na Ukrajině. Takový postoj vnímal žalobce jako ve vlasti nebezpečný, protože za něj hrozí tresty.
38. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že s ohledem na věk žalobce v době, kdy Rusko opouštěl, je politická angažovanost vyloučená. K tomu odkázal na výpověď matky žalobce, která řekla, že ve vlasti neměl žádné potíže, což následně žalobce ve své výpovědi potvrdil. Soud souhlasí se žalovaným, že matka ani sám žalobce správnímu orgánu nesdělili nic, z čeho by se dal odvozovat jakýkoli žalobcův projev politického názoru v Rusku. Žalobce není politicky aktivní ani v ČR. V žalobě uvedl, že si osvojil zdejší hodnotový systém a nedokáže se ztotožnit s ruskou politikou. Netvrdil ale, že by se aktivně účastnil akcí pořádaných na podporu napadené Ukrajiny, veřejně byl k ruskému režimu nebo jeho představitelům kritický nebo přidával na své sociální síti příspěvky, které by měly vzbudit zájem ruských orgánů o jeho osobu. V žalobním bodu stojí, že svůj názor žalobce opakovaně vyjadřuje, ale z pohovorů ani jiných podkladů založených ve spise není jasné, kde a jakým způsobem tak měl činit. Deklarování demokratických hodnot před českým správním orgánem nelze považovat za veřejnou politickou aktivitu. Jakákoli obava žalobce z pronásledování v domovské zemi pro politickou činnost je nepodložená, protože žalobce politicky činný není. Žalobní námitka nemá opodstatnění.
39. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 2 Azs 5/2013-27, zabýval i politickou aktivitou matky žalobce. Ačkoli k jejímu hodnocení žalovaný přistoupil velmi úsporně, lze v zásadě uzavřít, že se vypořádal se závazným právním názorem zdejšího soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku. Matka se měla v X zúčastnit protiválečné demonstrace pár dnů po ruské invazi na Ukrajinu a následně kvůli tomu odejít ze zaměstnání, protože jí bylo naznačeno, že kvůli svému názoru stejně dostane výpověď. Žalovaný konstatoval, že politická aktivita matky na žalobcův azylový příběh nemá žádný dopad, když ani jí samotné mezinárodní ochrana udělena nebyla, přičemž takové rozhodnutí již potvrdil rozsudkem i zdejší soud (v rozsudku ze dne 22. 5. 2024, č. j. 20 Az 2/2024-34), kasační stížnost pak byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením NSS ze dne 22. 8. 2024, č. j. 7 Azs 106/2024-44. Soud názor žalovaného považuje za správný. Matčina účast na protiválečné demonstraci měla být jednorázová, výpověď ve svém zaměstnání podala sama a při vycestování z Ruska, k čemuž mělo dojít krátce po její účasti na protestu, nečelila žádným potížím. Zájem ruského státu o její osobu se proto nejeví pravděpodobný. Vliv azylového příběhu tvrzeného matkou může mít na postavení žalobce po návratu do vlasti pouze nepatrný vliv, pokud vůbec nějaký. Soudu je z úřední činnosti známo, že matka žalobce neuspěla ani s opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany (žaloba zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 10. 7. 2025, č. j. 19 Az 9/2025-22).
40. V dalším žalobním bodě vyjadřoval žalobce strach z výkonu základní vojenské služby, která je spojená s nasazením do bojových manévřů na území Ukrajiny, kde má příbuzné, proti kterým odmítá bojovat. Uvedl, že vzhledem k nedostatku profesionálních vojáků už Ruská federace běžně do přímých bojů nasazuje i brance. I za předpokladu, že by nemusel bojovat přímo, má žalobce za to, že by byl nucen sloužit v armádě státu, který páchá válečné zločiny, přičemž za odepření takové vojenské služby mu hrozí trest. Pro případ, že by se pokusil výkonu branné povinnosti vyhnout, obával se nepřiměřeného trestu, který by mohl dopadnout i na jeho zdraví či dokonce život.

41. Žalovaný při zhodnocení obav žalobce vycházel z podkladu Informace OAMP o základní vojenské službě z ledna 2025, v rozhodnutí podrobně tuto zprávu rekapituloval.
42. Žalovaný dodal, že základní vojenská služba je jednou ze základních státoobčanských povinností, jejíž výkon sám o sobě nemůže odůvodnit azylově relevantní strach, a to ani za předpokladu, že za nenastoupení nebo jiné maření hrozí vyhýbajícím se sankce. Způsob, jakým je výkon základní vojenské služby nastaven v Rusku, nezakládá dle žalovaného pronásledování žalobce a neohrožuje ani jiná základní lidská práva, natož pak zdraví nebo život. Žalovaný podotknul, že žalobce ani obavu ze samotné vojenské služby netvrdil, jeho strach je vždy spojen pouze s případným vysláním do války na Ukrajině. Uvedl, že celý proces, od povolání k základní vojenské službě po její výkon, je upraven právními předpisy, který jej činí předvídatelným a díky možnosti opravných prostředků i transparentním. Rovněž doručování předvolání k dostavení se na vojenský komisariát se řídí přesnými pravidly, přičemž za doručení jsou předvolání považována pouze tehdy, pokud byla převzata proti podpisu adresáta. Osoby shledané schopnými základní vojenské služby mají také právo tuto z osobního přesvědčení odmítnout a nastoupit náhradní civilní službu. Zároveň tresty, které jsou udělovány za vyhýbání se nástupu, mají většinově podobu peněžitých pokut. Žalovaný uzavřel, že ačkoli Rusko není režimem s nejvyšším stupněm demokracie, nastavení výkonu základní vojenské služby je analogické k řešení této problematiky v jiných zemích, ve kterých je tato povinnost zachována.
43. Soud souhlasí s hodnocením žalovaného, že branná povinnost a základní vojenská služba představují základní státoobčanskou povinnost. Podle mezinárodních úmluv mohou státy skutečně žádat po svých občanech splnění vojenských povinností a občané jsou povinni je vykonat. Povinnost výkonu základní vojenské služby a branná povinnost nejsou bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, a to ani, když by byla povinnost nastoupení spojena s rizikem povolání do bojových akcí ve válečném konfliktu nebo s hrozbou trestní sankce za nenastoupení vojenské služby či výkonu branné povinnosti (srov. i např. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, nebo usnesení téhož soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018-39, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015-30, ze dne 12. 7. 2024, č. j. 8 Azs 68/2024-29).
44. Výše uvedené však neplatí bezvýjimečně. Soud upozorňuje na rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, v němž uvedl: „*samotné plnění branné povinnosti nelze bez dalších souvislostí považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 ani § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, pokud se ovšem jedná o plnění takové povinnosti v regulérní armádě demokratického právního státu, které je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem, a pokud je daným státem respektována možnost odepření výkonu takové vojenské služby z důvodu svědomí či náboženského přesvědčení, ať již zavedením náhradní (civilní) služby nebo jiným způsobem, nebo přinejmenším, pokud takové odepření výkonu vojenské služby není ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. c) směrnice 2011/95/EU trestáno nepřiměřenými nebo diskriminačními sankcemi. Branná povinnost spojená s účastí na ozbrojeném konfliktu naopak může být důvodem pro udělení azylu dle § 12 písm. b) citovaného zákona mimo jiné tehdy, pokud žadateli ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. e) uvedené směrnice hrozí trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu takové vojenské služby během konfliktu za situace, kdy by tento výkon mohl zahrnovat přímou či nepřímou účast žadatele na mezinárodních válečných zločinech, zločinech proti lidskosti, jiných vážných nepolitických zločinech nebo činech, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN, a pokud je zároveň dána souvislost mezi tímto způsobem pronásledování žadatele a azylově relevantními*

důvody pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) uvedeného zákona, resp. čl. 2 písm. d) a čl. 10 citované směrnice.“ (srov. i rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44).

45. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uváděl, že je vyloučeno, aby byl žalobce nucen páchat na Ukrajině válečné zločiny, když páčání válečných zločinů vyžaduje i volní složku konkrétní osoby, tedy její schopnost a ochotu se těchto podílet. Soud s tímto hodnocením žalovaného nesouhlasí. Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“) v rozsudku *Shepherd v. Bundesrepublik Deutschland* v bodě 36 konstatoval, že „toto ustanovení se neomezuje jen na situaci, kdy by žadatel byl osobně veden ke spáchání takových zločinů“. V bodě 37 rozsudku dále uvádí, že „unijní zákonodárce chtěl, aby byl objektivně zohledněn obecný kontext, ve kterém je tato služba vykonávána. Situace, kdy by se žadatel pouze nepřímou účastí účastnil páčání takových zločinů, protože by zejména nepatřil k bojovým jednotkám, ale byl například přidělen k jednotce logistiky nebo podpory, nejsou proto v zásadě vyloučeny. Okolnost, že dotyčný by z důvodu pouze nepřímé povahy této účasti nemohl být osobně stíhán podle kritérií trestního práva, a zejména nemohl být stíhán před Mezinárodním trestním soudem, proto nemůže bránit ochraně, která vyplývá z čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice 2004/83“. Dále v bodě 38 rozsudku SDEU uvádí, že „i když nárok na mezinárodní ochranu není vyhrazen osobám, které by mohly být osobně vedeny ke spáchání činů kvalifikovaných jako válečné zločiny, zejména pak bojovým jednotkám, může být tato ochrana rozšířena jen na takové jiné osoby, které by plnění jejich úkolů mohlo dostatečně přímým způsobem a s přiměřenou pravděpodobností vést k účasti na takových činech“. SDEU v bodě 39 poznamenává, že cílem čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice 2004/83 je chránit žadatele, který odmítá vojenskou službu, protože nechce být v budoucnu vystaven spáchání činů, jež svou povahou odpovídají činům uvedeným v čl. 12 odst. 2 této směrnice. Žadatel se tedy může opírat i jen o pravděpodobnost spáchání takových činů. Dle bodu 43 musí osoba, která usiluje o přiznání postavení uprchlíka podle čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice 2004/83 s dostatečnou přesvědčivostí prokázat, že jednotka, ke které patří, provádí, nebo v minulosti prováděla operace, které jí byly přiděleny, za takových podmínek, že je vysoce pravděpodobné spáchání činů, jejichž povaha odpovídá činům uvedeným v tomto ustanovení. Odepření vykonávat vojenskou službu musí zároveň představovat jediný prostředek umožňující vyhnout se účasti na válečných zločinech (bod 44 rozsudku).
46. Ustanovení čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice 2004/83 tedy musí být vykládáno v tom smyslu, že se vztahuje na všechny příslušníky ozbrojených sil, včetně logistického nebo podpůrného personálu, včetně situací, kdy by se žadatel účastnil spáchání takových zločinů jen nepřímou, jelikož by při plnění svých úkolů s rozumnou mírou pravděpodobnosti poskytl nezbytnou podporu pro přípravu nebo uskutečnění těchto zločinů. Posouzení skutečností za účelem kvalifikace situace dotyčné služby tak musí vycházet ze souboru indicií, které mohou s ohledem na veškeré dané okolnosti, zejména okolnosti týkající se významných skutečností týkajících se země původu, jakož i konkrétního postavení a osobní situace žadatele, prokázat, že v důsledku situace služby je uskutečnění tvrzených válečných zločinů pravděpodobné (bod 46 rozsudku *Shepherd*).
47. Soud poukazuje též na rozsudek SDEU ze dne 19. 11. 2020 ve věci C- 38/19, *EZ v. Bundesrepublik Deutschland*. Při výkladu čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice dospěl SDEU k závěru, že se toto ustanovení vztahuje též na „brance, který odepře vykonat vojenskou službu za konfliktu, avšak nezná své budoucí služební zařazení v rámci armády, (jelikož) v kontextu všeobecné občanské války, která se vyznačuje opakovaným a systematickým páčáním zločinů nebo jednání uvedených v čl. 12 odst. 2 téže směrnice armádou, která nasazuje brance, by výkon vojenské služby znamenal přímou či nepřímou účast na spáchání takových zločinů nebo

jednání bez ohledu na zařazení v rámci armády“. SDEU tedy v syrském kontextu konstatoval, že syrská armáda, včetně jednotek složených z branců, v dubnu 2017 opakovaně a systematicky páchala válečné zločiny, přičemž tyto skutečnosti byly podle předkládajícího soudu ve značné míře doloženy. Za těchto okolností byla pravděpodobnost, že bude kterýkoli branec, bez ohledu na své konkrétní zařazení, přímo či nepřímo zapojen do páchání dotčených zločinů, velmi vysoká (bod 37 rozsudku EZ).

48. Je obecně známou skutečností, že invaze ruské armády na Ukrajinu je aktem mezinárodní agrese (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021-49). Ruská vojska na ukrajinském území páchají zločiny proti míru a zločiny proti lidskosti, a jednají tak ve smyslu čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021-49, ze dne 26. 10. 2022, č. j. 4 Azs 214/2022-46, ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021-37, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 11. 2022, č. j. 41 Az 25/2022-92). To ostatně potvrzuje i Informace OAMP ze dne 15. 4. 2025, jež je součástí správního spisu. V té stojí, že Rusko na území Ukrajiny páchá činy, které jsou vyšetřovány jako válečné zločiny. Pokud by tedy žalobce byl nasazen do bojů na území Ukrajiny, s rozumnou mírou pravděpodobnosti by poskytl nezbytnou podporu pro přípravu nebo uskutečnění zločinů uvedených v čl. 12 odst. 2 směrnice.
49. Soud se tedy dále zabýval otázkou, zda bude žalobce s přiměřenou pravděpodobností v případě návratu do země původu povinen nastoupit k výkonu vojenské služby, a pokud ano, zda ze zpráv o zemi původu vyplývá, že žalobce bude v rámci výkonu základní vojenské služby s přiměřenou pravděpodobností zapojen do bojů na Ukrajině.
50. Vojenská správa učinila pokus o předvolání žalobce dne X, druhý zřejmě v X. Z Informace OAMP ze dne 28. 1. 2025 vyplývá, že základní vojenská služba v ruské armádě je povinná po dobu 12 měsíců pro osoby ve věku od 18 do 30 let, u žalobce ve věku 22 let zřejmě nejsou dány žádné důvody, které by jej z odvodové povinnosti vylučovaly, spadá tedy do kategorie osob podléhajících povinné vojenské službě.
51. Žalovaný se zabýval otázkou vysílání branců základní vojenské služby do války na Ukrajině, přičemž vycházel z Informace OAMP ze dne 28. 1. 2025. Poukázal na ojedinělost případů, kdy se branci ocitli ve válečné zóně nebo v anektovaných oblastech. Jejich vyslání do těchto oblastí je ze zákona možné, neboť se dle Ruska jedná o ruské území. Nejvyšší představitelé slibují, že branci nebudou vysláni do války na Ukrajině, či anektovaných oblastí. Branci nemohou být vysíláni do bojových akcí, jsou považováni za nezpůsobilé k boji, ale je možné je využít k ochraně hranic (včetně rusko-ukrajinských) a k podpurným úkolům.
52. Žalovaný učinil závěr, že není přiměřeně pravděpodobné, že by žalobce měl být při případném výkonu základní vojenské služby vyslán do bojů na Ukrajině či jakýchkoliv jiných bojových operací mimo území Ruska, ledaže by s tím sám souhlasil a s ruskou armádou uzavřel profesionální smlouvu.
53. Soud souhlasí s hodnocením žalovaného, že není přiměřeně pravděpodobné, že by žalobce byl v rámci výkonu základní vojenské služby vyslán do bojů na Ukrajině. Standard přiměřené pravděpodobnosti neznámá, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane, nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným (rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).

54. Z Informace OAMP ze dne 28. 1. 2025 vyplývá, že počet branců odvedených během každého období se pohybuje mezi 130 až 150 tisíc osob. Po legislativních změnách v dubnu 2023 mohou branci povinnou vojenskou službu absolvovat v tzv. mírových misích. Nemohou být nasazeni do bojových operací před dokončením 4měsíční vojenské služby a před získáním úvodní vojenské specializace. Podle vyjádření a praxe ruských úřadů jsou branci umísťováni primárně do oblastí v blízkosti místa bydliště a konečné rozhodnutí činí vojenský komisariát. Na počátku invaze 24. 2. 2022 se ve veřejně dostupných zdrojích objevovaly rozporuplné informace o rozsahu účasti branců v bojových operacích na Ukrajině, včetně např. úmrtí branců zejména v úvodních měsících invaze. Po zásahu ruských úřadů (generální prokuratury) bylo v počátečních měsících invaze 600 branců zapojených do invaze staženo z ukrajinského území. Ruská redakce BBC v srpnu 2024 uváděla, že během probíhající války zemřelo na Ukrajině celkově nejméně 159 branců. V obecné rovině ruské úřady, včetně nejvyšších představitelů několikrát explicitně odmítly, že by branci byli cíleně posíláni do bojových operací na Ukrajině, či že branci budou vysíláni do ukrajinských okupovaných a následně anektovaných oblastí. Zároveň anexe těchto oblastí v legislativní rovině umožňuje vyslání/umístění branců do těchto oblastí. Po anexi a vyhlášení tzv. částečné mobilizace se však neobjevovaly informace o nasazení branců ve velkých počtech, i přes individuální případy, k nimž může docházet. Sergej Krivenko (Občan a armáda) uváděl v březnu 2024, že „vojáky základní služby do války masově neposílají“, ale mohou být posláni na anektovaný Krym nebo do příhraničních oblastí s Ukrajinou. Dále zpráva uvádí, že podle různých zdrojů nebyli branci cíleně vysíláni do bojových operací, úřady je však využívaly pro ostrahu hranic, včetně rusko-ukrajinských hranic v Bělgorodské, Kurské a Brjanské oblasti, kde nahradili smluvní vojáky, kteří byli přesunuti na frontu na Ukrajině. Minimálně v létě 2024 se do bojů po ukrajinské příhraniční ofenzivě v Kurské oblasti zapojili branci umístění v tamějším regionu, kde střežili tamější hranice. Podle expertů citovaných zprávou Finské imigrační služby v srpnu 2024 byli branci špatně vycvičení a v Kurské oblasti využitelní v logistice a budování obranných struktur.
55. Vzhledem k tomu, že Informace OAMP ze dne 28. 1. 2025, která pojednává o výkonu základní vojenské služby, již nemusí být zcela aktuální pro posouzení zapojení branců do bojových operací na Ukrajině, soud si obstaral aktuální zprávu týkající se výkonu základní vojenské služby a ověřil další vývoj nasazování branců do bojů na Ukrajině. Soud opatřil Informaci OAMP, Základní vojenská služba, Náhradní civilní služba, ze dne 21. 1. 2026 (tato zpráva byla zaslána soudu žalovaným k jiné spisové značce jiného žadatele v obdobném postavení), která opakuje stejné obecné informace, které byly uvedeny v Informaci OAMP ze dne 28. 1. 2025, s poukazem na zapojení branců v počátečních měsících invaze. Informace opakuje, že se po vyhlášení tzv. částečné mobilizace neobjevovaly informace o nasazení branců ve velkých počtech i přes individuální případy, k nimž může docházet. Informace doplňuje, že z branců zapojených po ukrajinské příhraniční ofenzivě v Kurské oblasti v létě 2024 bylo nejméně 60 z nich zabito.
56. Soud má za to, že z uvedených zpráv vyplývá, že vyslání branců do bojů na Ukrajině není vcelku běžným jevem, ale jevem toliko výjimečným. Z Informace OAMP ze dne 28. 1. 2025 je zřejmé, že k nasazení branců v boji na Ukrajině došlo především na počátku invaze, přičemž bylo po zásahu generální prokuratury v počátečních měsících invaze 600 branců staženo z ukrajinského území. Také Sergei Krivenko z iniciativy Občan a armáda potvrdil v březnu 2024, že vojáky základní služby do války masově neposílají. Informace svědčí o tom, že tito mohou být vysláni na anektovaný Krym nebo do příhraničních oblastí. Soud však uvádí, že v těchto oblastech je menší pravděpodobnost, že by jednotka, ke které je

branec přidělen, páchala zločiny uvedené v čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice, neboť k těmto dochází na území Ukrajiny – nikoli v příhraničních oblastech, kde je úkolem branců střežit hranice, či na Krymu, který Rusko okupuje již od roku 2014. Z informací o zemi původu je zřejmé, že k vyslání vojáků základní vojenské služby do bojů na Ukrajině běžně nedochází, došlo k němu především v roce 2022 po začátku války a v roce 2024 po ofenzívě Ukrajiny v Kurské oblasti. Nelze však s přiměřenou pravděpodobností předpokládat, že by k podobnému incidentu mělo dojít, a že by tudíž branci v rámci výkonu základní vojenské služby byli vysláni do bojových oblastí. Informace spíše popisuje tendenci k vytvoření prostředí, kdy branci základní vojenské služby mohou smlouvu s armádou podepsat již od prvního dne jejího výkonu, aby k jejich vyslání do bojů mohlo dojít již v postavení smluvních vojáků.

57. Soud tedy dále posuzoval, zda by žalobce mohl být nucen během výkonu základní služby k podpisu smlouvy s armádou a následně vyslán k účasti na bojích na Ukrajině. Žalovaný, k otázce profesionální smlouvy branců s ruskou armádou, shrnul, že ruské úřady zjednodušily možnost jejího podpisu s branci základní vojenské služby, když byl požadavek minimálního výkonu základní vojenské služby snížen na jeden měsíc, resp. jeden den s vidinou podpisu roční smlouvy. Žalovaný poukázal na dobrovolnost podpisu, problematičnost nátlaku vyvíjeného na brance k podpisu, možné způsoby nátlaku využívané ruskou armádou (konkrétně ekonomické pobídky či pobídky pro rodinu) a na doporučované obranné mechanismy.
58. Informace OAMP ze dne 28. 1. 2025 k problematice smluv hovoří o tlaku, jenž je vyvíjen na brance, a to včetně zneužití neznalosti branců ohledně tohoto institutu a značných ekonomických pobídkách. Článek Nastojaštšeje Vrejma popisuje tlak na brance jako psychologický a informační, naopak případy podpisu smlouvy pod pohrůžkou násilí nebo bití nejsou téměř evidovány. Zdroje popisovaly konkrétní případu nátlaku na vojáky základní služby a upozorňovaly, že tlak a přesvědčování branců k podpisu smlouvy obecně roste. Ředitel neziskové organizace Občan a armáda, Sergej Krivenko, uváděl v březnu 2024, že smlouvu s armádou podle jejich zjištění podepisovalo v době od února 2022 přibližně 20 - 30 % branců. V době před únorem 2022 číslo dosahovalo až 50 % všech branců. Informace jmenuje seznam prostředků obrany proti podpisu smlouvy. Podle lidskoprávních aktivistů nesmí osoba smlouvu začít plnit, jestliže s ní nesouhlasí. V opačném případě to lze chápat jako přijetí smlouvy. Zdroje popisovaly, že nehledě na existující tlak, je odmítnutí podpisu smlouvy brancem nadále reálnou alternativou a za odmítnutí podpisu smlouvy podle Nastojaštšeje Vrejma nic nehrozí.
59. Informace OAMP ze dne 21. 1. 2026 k otázce nucení podepsat brance smlouvu s ruskými ozbrojenými silami a nastoupit do armády informace uvádí, že ruské úřady zjednodušily možnost podpisu profesionální smlouvy s vojáky základní služby. Zdroje často popisovaly případy nátlaku na vojáky základní služby, ale zároveň upozorňovaly, že tlak a přesvědčování branců k podpisu smlouvy obecně roste v červenci, resp. prosinci 2025. Podle belgické zprávy ruská armáda používá různé aktivní ekonomické a sociální pobídky, např. sociální výhody nebo vyšší plat, k udržení počtu smluvních vojáků. Podle stejného zdroje existuje omezený počet případů, kdy je vojákům vyhrožováno převelením do trestní jednotky nebo fyzickým násilím, aby podepsali smlouvu. Informace opět poukazuje na opravné/obránné mechanismy, které však mají velmi omezený vliv na nápravu situace. Nehledě na existující tlak je dle informace odmítnutí podpisu smlouvy brancem nadále reálnou alternativou.

60. Soud musí konstatovat, že ve vztahu k tlaku na podpis smlouvy s armádou nelze na základě shromážděných zpráv konstatovat, že žalobci nehrozí s přiměřenou pravděpodobností zacházení, které by představovalo zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy. Informace OAMP ze dne 21. 1. 2026 uvádí, že tlak a přesvědčování branců k podpisu smlouvy obecně rostl. Zatímco ekonomické pobídky nepředstavují zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy, psychologické i fyzické násilí již takové zacházení představovat může, především v případě, že k němu dochází dlouhodobě a opakovaně. Soud však nemohl dospět k jednoznačnému závěru, zda je uváděný omezený počet případů, kdy jsou branci vystaveni psychickému či fyzickému násilí, způsoben tím, že k takovému nátlaku dochází zcela výjimečně, nebo tím, že v dosavadním řízení nebyl shromážděn dostatek informací o zemi původu týkající se této otázky. Z informace však vyplývá, že samotný tlak na vojáky základní vojenské služby je zcela rozšířeným jevem (nikoli jevem výjimečným), a proto lze považovat za vysoce pravděpodobné, že žalobce by v případě nástupu k výkonu základní vojenské služby byl vystaven určité formě nátlaku podepsat smlouvu s armádou.
61. Pokud jde o hodnocení v Informaci OAMP ze dne 21. 1. 2026, podle kterého je odmítnutí podpisu smlouvy ze strany brance reálnou možností i přes existující tlak, soud konstatuje, že tato část informace vychází z odkazů na různé právní zdroje. Tyto zdroje poskytují vojákům doporučení, jak postupovat v situaci, kdy je na ně během služby vyvíjen nátlak, a upozorňují, že například ani podpis prohlášení o záměru uzavřít smlouvu brance právně nezavazuje. Tyto zdroje rovněž zdůrazňují, že uzavření smlouvy musí být založeno na dobrovolnosti. Soud proto má za to, že hodnocení, podle něhož je odmítnutí podpisu smlouvy reálnou alternativou navzdory existujícímu tlaku, představuje hodnocení právního stavu, kdy podle práva mají branci možnost smlouvu s armádou nepodepsat. Na základě uvedených informací však soud nemohl potvrdit, že by žalobci nehrozilo zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy, případně že by s přiměřenou pravděpodobností měl možnost odmítnout podepsat smlouvu.
62. Soud si proto obstaral informaci EUAA, COI Report – The Russian Federation: Country Focus, z prosince 2025 (dále jen „Informace EUAA“), na kterou Informace OAMP ze dne 21. 1. 2026 sice odkazuje, avšak podkapitolu *Tlak na podepsání smluv* na stranách 90 a 91 opomíná. Tato uvádí, že ruské úřady údajně považují povinnou vojenskou službu za zdroj pro nábor smluvních vojáků. Praxe nutit brance k podpisu smluv začala koncem roku 2022 a v roce 2024 se zintenzivnila a rozšířila se do všech vojenských jednotek v Rusku. Zdroje uvádějí, že branci byli přesvědčováni, nuceni a donucováni, včetně mučení, nebo podvedeni k podpisu smluv. Alespoň v jednom případě byla osoba zastřelena za to, že odmítla podepsat smlouvu. Jakmile je smlouva podepsána, i když byla podepsána první den vojenské služby, mohou být branci ve statusu smluvních vojáků okamžitě nasazeni na frontu. Dle informace tlak na brance, aby podepsali smlouvy, začal již při jejich odjezdu do vojenské jednotky. Soud poznamenává, že i v tomto ohledu došlo ke změně, neboť ze starších informací vyplývalo, že k nátlaku docházelo spíše před koncem základní vojenské služby, nikoli od jejího prvního dne. Tlak zahrnoval výhrůžky smrtí i disciplinární tresty. Informace dále pojednává o padělání podpisů branců na smlouvách s ministerstvem obrany, což mělo nahradit přímý nátlak. Padělání podpisů se dle informace stalo „*systematickým a standardizovaným*“. Dle informace mají velitelé zřejmě „*zelenou k podepisování smluv jménem branců*“, zejména při plnění náborových kvót.
63. Soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2026, zaslal účastníkům listinné důkazy, na základě kterých ve věci rozhodoval. Žalovaný se k zaslaným informacím o zemi

původu vyjádřil dne 26. 3. 2026. Konstatoval, že informace, které listinné důkazy obsahují, nejsou v rozporu s informacemi o zemi původu, které si obstaral žalovaný. Není zřejmé, jakým způsobem mají tyto skutečnosti konkrétně zasahovat do azylového příběhu žalobce. V těchto zprávách žalobce osobně nefiguruje, není ani zřejmé, jakou geografickou souvislost mají např. informace z X s bydlištěm žalobce v zemi původu – X, nebo informace o X, vzdáleného od bydliště žalobce bez mála 2,5 tisíce kilometrů, či X vzdáleného cca 1 000 kilometrů. Žalovaný souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání. Žalobce se k zaslaným listinným důkazům nevyjádřil, nařízení jednání taktéž nepožadoval.

64. K tomuto vyjádření žalovaného soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce se sice narodil v X, nicméně následně žil i se svou matkou v X, matka tam vlastnila byt, byli tam i hlášeni k pobytu, žalobce se tam i vzdělával. Pro posouzení situace žalobce tedy není relevantní situace v místě, kde se narodil, ale kde skutečně žil (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2020, č. j. 5 Azs 73/2019-61).
65. Soud na základě aktuálních informací nemohl potvrdit závěr žalovaného, že není přiměřeně pravděpodobné, že by žalobce byl v případě výkonu základní vojenské služby nucen účastnit se bojů na Ukrajině, ledaže by s tím on sám souhlasil a s ruskou armádou uzavřel profesionální smlouvu na základě vlastního rozhodnutí. V dalším řízení žalovaný opatří dostatek aktuálních informací k problematice uzavírání profesionálních smluv branců s ruskou armádou. Následně na základě shromážděných podkladů vyhodnotí, zda je přiměřeně pravděpodobné, že žalobce by byl podroben jednání ruské armády při nucení podepsat smlouvu s armádou, které by mohlo naplňovat hrozbu pronásledování či vážné újmy, případně zda by žalobci s přiměřenou pravděpodobností hrozila účast na bojích na Ukrajině (vynucením nebo zfalšováním podpisu).
66. Co se týká trestu, který by žalobci hrozil za vyhýbání se nástupu do základní vojenské služby, městský soud zohlednil Informaci EUAA v podkapitole „4. 2. 6. *Odvodní kvóty a razie*“ (také v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., ve znění od 1. 1. 2026, zasláno účastníkům k vyjádření), která uvádí, že od roku 2022 vojenské náborové kanceláře častěji využívají tzv. „jednodenní odvod“, při kterém jsou osoby, které přišly na vojenský úřad za účelem např. vyzvednout dokumenty, okamžitě odvedeny do vojenské služby. Informace uvádí, že je tato praxe častější ve větších městech. Během odvodního období na jaře 2025 provedla policie razie s cílem splnit odvodní kvóty po celé zemi. Tyto se nekonaly náhodně, protože policie se řídila konkrétními seznamy a nesbírala každého na ulici. Většina zpráv o razích pocházela z Moskvy, kde policie zadržela osoby s nevyřízenými povolávacími rozkazy, prováděla razie ve fitness klubech a zadržovala muže ve stanicích metra. Většina zadržených osob byla identifikována pomocí kamer CCTV a zadržena v metru nebo ve svých domovech či pracovištích. Podobně tomu mělo být během podzimní branné povinnosti v roce 2025. Razie byly opět častější ve velkých městech, jako je Moskva a Petrohrad, kde je vyšší životní úroveň a menší počet lidí ochotných podstoupit povinnou vojenskou službu.
67. Přestože se tedy žalovaný zabýval otázkou sankcionování za vyhýbání se nástupu do základní vojenské služby, kdy dovodil, že se v případě vyhýbání se nástupu do základní vojenské služby ukládá pokuta, musí soud konstatovat, že s ohledem na informaci EUAA nelze v případě žalobce, který před odchodem vlasti žil v X, potvrdit, že by se tento mohl nástupu do základní vojenské služby úspěšně vyhnout zaplacením pokuty. Přestože Informace OAMP ze dne 21. 1. 2026 uvádí, že úřady nemají velký zájem o vyhledávání nebo stíhání osob vyhýbajících se vojenské službě a spíše se zaměřují na plnění kvót pro odvody, soud uvádí, že informace zde odkazuje na nizozemskou zprávu ze dne 14. 1. 2026, která však

u této zprávy odkazuje na svoji předchozí zprávu z března 2025. Zdroj, na který v této části odkazuje Informace OAMP ze dne 21. 1. 2026, tudíž nemusí být aktuální.

68. Soud tedy konstatuje, že podle informace EUAA vojáci základní vojenské služby jsou jedním ze zdrojů, kde se ruská armáda snaží naverbovat vojáky k boji na Ukrajině, přičemž nedařilo se naplnit stanovené kvóty finančními pobídkami, je přistoupeno k tvrdším postupům, případně ke zfalšování podpisu.
69. Závěr žalovaného, že „vojenské orgány mají zjevně dostatek zájemců motivovaných finančně“ nemá oporu ve spise, zároveň se to ani nejeví pravděpodobné, když zprávy potvrzují, že tlak a přesvědčování branců obecně rostl v červenci, resp. prosinci 2025, podrobně viz již citovaná zpráva EUAA. Také zprávy o raziích ve velkých městech s cílem splnit odvodní kvóty nenaspovídají, že finanční pobídky jsou pro naplnění požadovaných stavů dostačující.
70. Soud tedy s ohledem na výše uvedené shrnuje, že souhlasí s hodnocením žalovaného, že z informací o zemi původu žalobce vyplývá, že k vyslání vojáků základní vojenské služby do bojů na Ukrajině dochází pouze ve výjimečných případech, přičemž není přiměřeně pravděpodobné, že by se žalobce jako voják základní vojenské služby těchto bojů účastnil. Informace o zemi původu však svědčí o tom, že Rusko řeší situaci tím způsobem, že vojáky základní vojenské služby nutí k podpisu smlouvy s ministerstvem obrany, aby do bojů na Ukrajině mohlo vyslat již smluvní vojáky (nikoli tedy brance vykonávající základní vojenskou službu), přičemž se má jednat o jev rozšířený po celém Rusku.
71. Pokud jde o možnost nastoupit náhradní civilní službu, žalovaný pouze rekapituloval obsah zprávy (na straně 8), avšak nijak zjištěné skutečnosti nehodnotil individuálně ve vztahu k žalobci, zároveň nezohlednil všechny relevantní informace plynoucí z podkladů ve správním spise. Náhradní vojenská služba sice podle platné ruské právní úpravy musí být umožněna, ale Informace OAMP hovoří o tom, že v současné době převažují v komisích rozhodujících o civilní službě příslušníci armády, nikoli civilní osoby, což vede k netransparentnímu a zaujatému rozhodování. Setkat se lze i s nátlakem na žadatele o civilní službu během jednání rozhodující komise (č. 1. 346 ve správním spise). Žalovaný tuto informaci v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezohlednil a nevypořádal se s ní (srovnej argumentaci NSS v rozsudku ze dne 26. 1. 2026, č. j. 6 Azs 155/2025-34, bod 35).
72. Argumentaci žalovaného lze vytknout i to, že na veškerá tvrzení a informace z podkladů pohlíží optikou demokratického právního státu, který je vázán vlastními předpisy. Obecně žalovaný vychází z předpokladu, že Ruská federace se cítí vázána svými vlastními předpisy, a pokud jsou tyto slučitelné s demokratickými hodnotami, stát je stejným způsobem uvádí v praxi a řídí se jimi. Takový úhel pohledu nepovažuje soud za objektivní a kritický. Úvahy žalovaného se ale soustředí na stav, který vyplývá z ruských právních předpisů a výrazným způsobem se o něj ve své argumentaci opírá, tedy vychází z presumpce, že ruský stát se cítí v tak napjaté situaci, v jaké se nyní nachází, vázán vlastními předpisy, a to zejm. těmi ve vztahu k mladým mužům schopným boje. Žalovaný svou argumentací mířící na zákonnou úpravu vytváří dojem, že je Rusko standardně fungující demokracií a právním státem, přičemž vzápětí sám sobě protirečí a uvádí, že Rusko „bezesporu není režimem s nejvyšším stupněm demokracie jako například ČR, pokud jde o dodržování předpisů týkajících se výkonů základní vojenské služby a jejich nastavení“ (str. 15 napadeného rozhodnutí).
73. Žalovaný si tudíž v dalším řízení shromáždí informace o tlaku vyvíjeném na vojáky základní vojenské služby, aby podepsali smlouvu s ministerstvem obrany a zohlední vývoj v této oblasti. Vyhodnotí, zda žalobci hrozí přiměřená pravděpodobnost či reálné nebezpečí

zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy ve vztahu k nátlaku, aby podepsal smlouvu s ministerstvem obrany. Posoudí, zda žalobce má reálně možnost se základní vojenské službě vyhnout výkonem náhradní civilní služby. Shledá-li, že žalobci hrozí přiměřená pravděpodobnost či reálné nebezpečí zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy, posoudí, zda jsou v tomto ohledu splněny i ostatní podmínky pro udělení azylu, či doplňkové ochrany.

74. Žalobcova poslední námitka spočívala v tom, že ČR by neměla podporovat ruský režim, který považuje za teroristický, tím, že pošle zpět bojeschopné osoby, které by mohly doplnit řady ruského vojska. Soud ovšem skutečnost, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí s bezpečnostními zájmy ČR nevypořádal, nepovažuje za pochybení. Hledisko bezpečnostního zájmu státu zákon o azylu nezná. Úvaha žalobce je chybná především z toho důvodu, že předmětem posuzování v řízení o mezinárodní ochraně je to, zda žadateli jako individuální osobě hrozí pronásledování či vážná újma z azylově relevantních důvodů. Při jejich absenci však nelze mezinárodní ochranu udělit pouze s odůvodněním, že takový je bezpečnostní zájem ČR.
75. Soud neshledal nutné doplnění dokazování novým povolávacím rozkazem z X, když skutečnost, že již byl učiněn pokus o doručení žalobci povolávacího rozkazu (dřívějšího) byla žalovaným hodnocena, další povolávací rozkaz na závěry soudu nemá vliv.
76. Soud I. výrokem tohoto rozsudku zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje podstatné doplnění. O vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení soud rozhodl podle § 78 odst. 4 s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. bude žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem zdejšího soudu.
77. Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívajících v odměně za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a písemné podání – žaloba [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], tedy dva úkony právní služby po 4 620 Kč, v součtu tedy 9 240 Kč. Dále byla žalobci přiznána náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby podle ustanovení § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. po 450 Kč, celkem tedy paušální náhrada činí 900 Kč. Odměna advokáta byla zvýšena o DPH ve výši 21 %, tj. 2 130 Kč. Celkem tak náklady řízení žalobce činí 12 270 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha dne 10. 4. 2026

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně